

LÊ QUÝ LONG

**chút gì
cho nhau**
thơ

NHÀ XUẤT BẢN SÀI GÒN

(bìa 4)

THƠ ĐÃ CHÀO ĐỜI :

- 1971 : Bộ Việt sử văn vần, Phúc Sinh xb.
1972 : Cho cành buồn nẩy lộc, An Tiêm xb.
1974 : Như một người tình, Lá Bối xb.
1990 : Mấy bài ca nhân ái, Văn Nghệ xb.
1999 : Mấy bài ca nhân ái, Nxb Trẻ tái bản.
2001 : Tuyển thơ Lê Quý Long, Nxb Trẻ.
2007 : Vòng tay Mẹ, Nxb TH.TP.HCM.
2008 : Việt sử văn vần, Cty Sách Nhân Văn
và Đồng Nai tái bản.
2009 : Chút gì cho nhau, Sài Gòn xb.

chút gì cho nhau

*Bến trôn chợ ghé chợ đi,
Thuyền đời biết gửi chút gì cho nhau !*

LÊ QUÝ LONG

**chút gì
cho nhau**
thơ

NHÀ XUẤT BẢN SÀI GÒN

Bé via hè

Em cài nấng Hạ lên mi
Tóc vàng hoe tuổi xuân thì mười hai.
Phong sương một tấm hình hài
Nỡ quăng sau gót, hỡi “hai người tình”!
Một đời chua chát, lặng thinh
Một đời không dám hỏi mình từ đâu.
Nỗi đau chồng chất nỗi đau
Bước chân dò dẫm... mai sau, nẻo nao?

Còn đó nỗi đau

Em biếng dẹt nên không thành bức gấm
Biếng pha màu, chẳng đậm bức tranh thơ!
Giới làm nhau “như một thoáng hững hờ”
Chỉ một thoáng mà đôi bờ cách biệt...
Chỉ một thoáng, nghìn trùng nào ai biết
Và nghìn đời, da diết những thương đau
Đau bây giờ, đau mãi đến ngàn sau
Nỗi đau ấy, không là nhau, không rõ!

Thực tế có, ta đồng tình thấy có
Có chút gì nhỏ nhỏ giữa hai ta
Có chút gì thoang thoang tựa như là
Là chút khói, bốc ra từ chút lửa.
Chút lửa nhỏ nhóm nhen tình hai đứa,
Xin giữ giùm đóm lửa nhỏ trong nhau.

Sen

Em đã là hoa rất nổi danh
Từ bùn nhưng chẳng chút hôi tanh
Một đời phải chịu nhiều thua thiệt
Muốn tỏa rộng che, chẳng có cành!

Cũng muốn vươn cao, khó ngẩng đầu
Hoa nào dám sánh với em đâu
Thế mà tên gọi vẫn khiêm tốn
Vẫn chịu là Sen, nghĩ cũng đau!

Chấp nhận một đời, rất tự nhiên
Lẽ ra biết quý, gọi rằng “Liên”
Nhưng sao thiên hạ thờ ơ quá
Hay muốn cho “nàng” được sống yên?

Ám ảnh

Trong khúc Khải hoàn ca,
Anh trở về chiến thắng.
Được tặng những vòng hoa,
Vòng hoa dần dần... nặng!

Vòng hoa dần dần nặng,
Đôi mắt anh lệ nhòa,
Thấy máu bạn chảy ra,
Trước súng mình đang bắn!

Trước súng mình đang bắn,
Máu bạn tiếp chảy ra.
Máu chảy thành vòng hoa,
Vòng hoa người chiến thắng!

Hiếu

Làm người, khó lắm các em ơi
Cạm bẫy giăng giăng khắp đất trời
Những muốn thẳng người hăng hái bước
Đèo cao, vực thẳm... dễ dàng rơi!

Làm người, khó lắm các em ơi
Nín thở mà theo vận đất trời
Cấn chặt đôi môi “thêu dệt” sống
Thờ ơ một chút... đã buông rơi!

Ta hiếu cho ta, ta hiếu đời
Hiếu cho em nhỏ, hiếu chiều rơi
Hiếu trắng lành lạnh leo khung cửa
Hiếu những đêm thâu, hiếu đổi đời...

Ta hiếu từ ta hiếu đến em
Hiếu sương ấp ủ lá khô mềm
Hiếu âm thanh gọi rung lòng đất
Hiếu cả nhịp tim... đêm trắng đêm!

Thao thức

Sao gà không gáy hỡi gà?
Trong ta đang tỉnh như là hết đêm.

Sao sương không ẩm đầu thêm?
Mà ta thấy đã ẩm mềm hai vai!

Xa xa, vệt sáng đỏ dài
Một vì sao rụng đang hoài tưởng nhau...

Giao ước

Đã giao ước cuộc đời bằng trái ngọt
Mà chua chanh cho ớt cũng cay lòng!
Ta và em, chung mỗi một cầu mong
Cho trái đất xoay vòng chậm chậm lại.
Ngoài tình ấy, thứ tình trai và gái
Ta còn tình, tình đồng loại, em quên?
Những tháng ngày sống kề cạnh một bên
Sao vẫn lắm những thác, ghềnh... khoảng cách!
Chỉ thông cảm chứ lòng ta không trách
Vũ trụ còn cộc cạch để lặn quay..!
Ta hẹn em, rồi sẽ có một ngày
Gom vũ trụ, dồn vào tay tất cả
Nấn nhỏ lại cho gần nhau như đã
Buổi ban đầu, cái giá của tình thương.

Thương biết mấy

Thương biết mấy, những ai
Cứ lấp hoài con suối
Nhưng “lấp” chẳng đều tay
Dòng chảy ngày thêm xiết!

Thương biết mấy, những ai
Cứ thấp hoài ngọn nến
Những trận gió mả mai
Mãi đùa nhau kéo đến!

Thương biết mấy, những ai
Ủi an hoài giường bệnh
(Nhưng chiến trường, chưa đến)
Xương xóc... chở về hoài!

Hương về

Ai cũng có hai “nửa lòng” để tựa
Còn em sao, sao lệ ứa nường nhờ?
Những tấm lòng lạ lắt với lạ lơ
Nhưng nồng hậu, không hững hờ lạnh nhạt.

Tình ruột thịt, đành rằng còn khao khát
Nhưng tình người đã dào dạt quanh em
Rất ngọt ngào theo hơi thở từng đêm
Đủ ấm áp khi bên thêm trở lạnh..!

Ai cũng thấy cõi lòng đau canh cánh
Những mảnh đời bất hạnh của em tôi
Những mảnh đời, người xưa gọi “mồ côi”
Nhưng nay chính là nơi nhiều “hương đến”.

Thực tế

Không là lũ kiến, cắn chi?
Không là loài muỗi, đốt gì thân nhau!
Con giun, con dế... còn đau
Hướng chi ta “đốt”, “cắn” nhau... sao đành!
Biển còn muốn dệt màu xanh
Trời còn muốn trải “màu lành” ra che...
Nắng lên, ớn ớn lời ve
Mưa tuôn, rờn rợn ếch lè nhè rên!

Em đau, chớ kịp ta đền
Người đau, em cắm mũi tên thêm vào!

Đừng mê mải “nói trăng sao”
Ta bên nhau đấy, khi nào... “nói” chưa?

Nguyện với Mẹ

Mẹ không “mất” như người đời thường gọi
Mẹ trong con, giọng nói cũng trong con.
Nghìn nghìn năm, mãi mãi Mẹ vẫn còn
Cả hơi ấm, cả lòng son... bảo bọc.
Nghĩ về Mẹ, dẫu rằng không dám khóc
Nước mắt đâu, trêu chọc, cứ tuôn trào!
Vẳng “ru hời”... lòng dạ đã nao nao
Như tiếng Mẹ ngấm vào từng thớ thịt.
Mẹ thường mắng: “Lớn rồi, như con nít”
(lời mắng thêm ngọt lịm, buổi vào đời)
Mẹ bây giờ, Mẹ của khắp muôn nơi
Của thương nhờ, của đất trời... thương nhớ!

Mẹ không “chết” như người đời lầm tưởng
Mẹ trong con, ý hướng cũng trong con
Cắt lòng ra, vê cục máu vuông tròn
Mẹ đã biến: Mẹ thành con, rất thực.
Gởi vào đấy những ước mơ (tiềm thức)
Mong thấp lên, sáng rực chút tình người.
Con nguyện lòng, chắc Mẹ cũng vui vui
Thay tiếng khóc bằng nụ cười: chung sống.

Xin gì

Đói nghèo vì bởi chiến tranh
Bao nhiêu dành dụm tan tành bấy nhiêu!
Lòng đau vì bởi chưa yêu
Chưa yêu thương đủ nên nhiều thương đau.
Mình đừng đổ lỗi cho nhau
Mỗi người một lỗi, trước sau... lỗi mình.
Trách ta chưa đã tận tình
Trách lòng chưa đã phân minh chuyện đời:
Làm người, không biết Đất Trời
Làm con, không biết vâng lời mẹ cha
Anh em, không biết xót xa
Tranh giành nhau những phù hoa “rẻ tiền”!
Tình bầu bạn, nghĩa xóm giềng
Vẫn chưa trân trọng, trút phiên tháng năm...
Ấy là mầm mống hờn căm
Bén ra từ thưở còn nằm trong nôi
Làm sao tránh khỏi sục sôi
Khiến xương máu phải thành đồi thành sông!

Ví mà sớm có tạc lòng
Ởn cha nghĩa mẹ và công cô thầy
Ởn từ ngọn cỏ, cành cây
Từ mồ hôi những bàn tay xa gần...
Nghĩa nào đã tạo “nên thân”
Công nào đã tạo nên phần lương tri..?

X

Ai ơi ! Lòng muốn xin gì
Xin lòng ta trước khi xin lòng người.

Thay, thế

Em khóc mãi đói nghèo
Than hoài chưa no ấm !
- Lấy gì để no, ấm ?
- Tìm đâu, khỏi đói nghèo ?

Có bao nhiêu của cải
Dồn đúc đạn, đúc bom.
Sức trẻ: trai và gái
Ngồi giỡn đạn, đùa bom !

Nguồn nhân lực chính yếu
Lùa vào “lò sát nhau”
Những người già, mất sức
Nhặt từng chút hoa màu !

Sao không thay đạn bom
Bằng những chiếc bánh nhỏ ?
Sao không thế máu đỏ
Bằng những giọt rượu vang..?

Ôi, phũ phàng !
Hãy cùng anh... kêu cứu.

Bến

Bến nào mà chẳng nhớ thuyền
Đò nào với nước chẳng nguyên xe tơ
Ai xui con nước hững hờ
Cho thuyền bỏ cả bến bờ mà đi!
Khách xưa bến cũ nghe gì
Đìu hiu con nước... thăm thì nổi riêng.

Rao bán

Rao bán trần gian ế ẩm rồi
Tìm về đỉnh núi gởi mây trôi
Hạ mình năn nỉ cùng tiên nữ
Xấu hổ... phải đành, phải thế thôi.

Sao khách trần gian lại mãi chê
Hàng không thiu thối, sao không hề
Một ai hỏi thử, xem qua giá...
Lạnh lẽo hồn tôi, lạnh lẽo ghê!

Sao khách trần gian mãi lạnh lùng
Hàng đây, xem kỹ, món hàng chung
Chẳng riêng ai cả mà chung cả
“Chung cả” mà sao chẳng muốn dùng?

Hàng tốt, mau chân, hàng tốt đây
Xin mời quý khách hãy nhanh tay
Thời gian có hạn, hàng vô hạn
“Nhân ái” là hàng phải có ngay.

Cũng là du khách

Là du khách, nề hà chi gót mõi
Có sá gì bữa đỏi lót bữa no
Huống hồ chuyện lều nhỏ với trại to...
Bởi mỗi việc, thoáng qua rồi tiếp bước.

Là du khách, niềm vui treo phía trước
Ung dung xem non nước, ngắm mây trời
Đứng thẳng người dãi mắt biển sóng khơi...
Cho thỏa thích một đời làm khách lạ.

Là du khách, không thể ôm tất cả
Lâu dài ư? – Nấn ná được mấy ngày?
Không thể nào gom gọn hết vào tay
Bởi mỗi lẽ thân này không thể công!

Là du khách, chơi hết mình, sòng phẳng
Ta chơi xong, gửi xác, chẳng mang về.

Giã từ

Mây che nắng ngã rừng chiều
Gió che cánh hạc theo điều lên không
Xa xa tay bế tay bông
Khăn tang ai vấn cho chồng hay ai?
Xa xa bóng ngã đường dài
Ba vành tang trắng ngấm vài giọt châu...

Khao khát thanh bình

Đó đây, cả mặt đất
Ngày thêm những xót xa
Tình thương, có thể hiện
(Nhưng vẫn thuốc ngoài da)!

Được mấy người muốn hiểu
Tình cốt nhục trong ta
Được mấy ai chịu nhớ
Anh em của một nhà!

Đó đây, cả mặt đất
Ngày thêm những xót xa
Bao giờ mới công nhận
Cùng một mẹ, một cha?

Xin cảm ơn trời đất
Những khoảnh khắc thanh bình.

Khóc, cười

Đói nghèo, em thấy em thương
Khổ đau bệnh tật, máu xương... thế nào?
Đời chùng một giấc chiêm bao
Cớ chi đây đó kẻ gào người rên..!
Em còn đứng cạnh một bên
Huống chi trong cuộc, ai đền cho em?

Đời bao gian khổ, khổ thêm
Ai gieo chi “ý êm đềm” cho nhau!
Người ơi, có thấy lòng đau
Máu xương chưa đủ sức đau lòng người?
Người đang khóc hay mãi cười
Cười trong tiếng khóc! khóc, cười... là ai?

Sứ mệnh loài hoa

Chẳng nhất thiết chi phải cấy, trồng
Vượt trên thời vận để cho bông
Một đời lặng lẽ gom hương sắc
Thơm, đẹp nhân gian... đủ thỏa lòng.

Cải tiến kỹ thuật

Em gắng học thành tài
Các chiến xa hôm nay
Mai sau em cải tiến
Thành những chiếc máy cày.

Em gắng học thật nhiều
Rủ nhau biến súng đạn
Thành sắt thép thân yêu
Xây thêm trường, bệnh viện.

Em gắng học cho cao
Sửa chiến hạm, túc trực
Chỉ chở toàn lương thực,
Chở tình nghĩa đồng bào.

Nhớ

“Đường làng nho nhỏ” của anh đâu?
Trả gấp lại đây, kéo úa màu
Và cả dòng sông êm ả nữa
Đừng mang quãng bẩy nước thêm đau!

Em gói mang theo, mang quá nhiều
Bờ tre xóm dưới vãn đìu hiu
Hỏi thăm hàng mít về tin tức
Của một người đi, bỏ bến chiều...

Mang hết theo em, sao nỡ đành?
Mây còn lãnh đặng giữa trời xanh
Mà sương khói đã như vây kín
... cứ ngỡ em còn dưới mái tranh!

“Lối mòn ngõ trước” vẫn còn đây
Cành bưởi bên hiên trăng bóng gầy
Đom đóm vài con thất thểu kiếm
Nghỉ ngơi em núp dưới tàn cây...

Lũ đế can chi trở khúc sầu,
Thần lẩn chếp miệng giữa canh thâu
Ô hay, tội chúng vô duyên quá!
Có nhớ là ta, phải chúng đâu.

Mẹ

Nếu bây giờ Mẹ tôi từ khước
Tôi chỉ là bọt nước trôi mương!
Nhưng Mẹ đã thương
Nên bây giờ Mẹ hiện hữu
Bằng thịt xương
Bằng cuộc sống đời thường...
Cho tôi làm nhân chứng.

Rao đổi

Xưa “gánh tình ra bán chợ trời”
Có người thiếu nữ định mua chơi
Dừng chân toan hỏi bao nhiêu đấy
Rồi lặng lẽ đi... chẳng một lời!

Thiếu nữ về nhà lại ngẩn ngơ
Tiếc tình tiếc cả mấy vần thơ:
“Dành riêng em đọc, đừng đem bán
“Kẻo uống thơ anh... gió bụi mờ!”

Rồi thiếu nữ khôn! Chẳng kém ai
So hơn tính thiệt chuyện lâu dài:
“Thơ xưa vẫn đấy, em không đọc
“Chẳng bán mua gì, cũng nhạt phai!”

Giờ đành gồng gánh bán muôn phương
Rao bán ngày đêm khắp phố phường
Đến tận sông, hồ, khe, suối, lạch...
Một vãn thơ rụng đầy yêu thương.

Một vãn thơ rụng đầy yêu thương
Hấp hối từ lâu nổi thế thường
Cấp cứu giùm thơ, ai đó kẻ
Lòng còn sót lại chút tơ vương...

X

Tính mãi không ra cũng phải liều
Chẳng chờ gia vị của hành, tiêu...
Hốt thơ trộn với tình ta vậy
Rao đổi lưng ly... xin xỉn chiều!

Thủ phạm

Đã tìm được cõi bình yên
Gót chân tạm ổn giữa miền phù vân
Đèo bông chi thoáng hồng trần
Không đau cánh én cũng bầm cánh hoa!

Thư cùng tri kỷ gần xa
Thiên đàng là đấy; Niết bàn là đây.

Mỉm cười

 Gió đưa thoang thoảng tình người
 Tình sông núi cũng mỉm cười xanh xanh.
 Bây giờ em đã có anh
 Có quyền vui với mộng lành xa xưa.
 Sang sông đã có đò đưa
 Thuyền về bến cũ giao mùa tháng năm...
 Một đời rút ruột thân tằm
 Một đời kiếp nhộng oái oăm có thừa
 Tơ giảng, giảng mãi còn thưa
 Chân trời hạnh phúc đã vừa nhóm nhen
 Phòng khi “tối lửa tắt đèn”
 Bên nhau mặn nhạt, chút men ấm lòng.
 Người người đáp mộng em mong
 “Muốn là có thể”, tình trong ý tình.
 Trả về cho khối nguyên trinh
 Những bông hoa của đời mình cứu mang
 Hả em thôi những phũ phàng,
 Hả em yêu lắm cái gian trần này...

Tình thơ

Vần thơ không cánh cũng cao bay
Vượt cả không gian cả thảng ngày
Để được sống gần thi sĩ mãi
Cho hồn thơ nhập khách thơ say.

Thơ chẳng đồng hương với thế trần
Chút tình cũng đủ để lâng lâng
Men thơ nào phải như men rượu,
Không uống mà say “các thánh nhân”!

Ai những vì thơ mới hiểu thơ
Tình thơ muôn thuở chẳng phai mờ
Thơ không phản bội, không gian dối...
Thơ chỉ hồn nhiên, chỉ đợi chờ.

Tình thơ trong sáng tựa pha-lê
Chẳng biết bản khoán, chẳng não nề,
Chẳng vấn vương gì vòng tục lụy,
Thân thương, gắn bó... vẹn tư bề.

Yêu được tình thơ chẳng dễ đâu
Tình thơ ai bảo có tình đâu?
Vì thơ chung thủy nên không thể
Có mốc thời gian, có bể dâu.

Thơ đã là thơ, chẳng đổi hờn.
Không hề kiêu hãnh, không van lơn
Cũng không quỳ lụy hay vênh váo
Mà mãi bay bay, mãi chập chờn...

X

Có mến tình thơ, ghé lại chơi.
Chân thành, trân trọng, thơ xin mời.
Thơ mời tha thiết trong thân thiết
Đến chấp tình thơ thấp sáng ngời.

Dấu than (!)

(Tặng các nạn nhân chiến tranh)

Em ơi! đau quá là đau!
Nỗi xưa vẫn đây! một màu... như xưa!
Trời mưa!... vẫn đổ cơn mưa!
Em ơi! thế đấy! chưa vừa lòng sao!
Nghẹn ngào! đất vẫn nghẹn ngào!
Lăn quay! đất vẫn lộn nhào... lăn quay!
Ta giờ... tay vẫn trắng tay!
Em ơi! có hiểu đắng cay... là gì!
Sao đành! chỉ một chuyến đi!
Cùng đi mà nữ không đi một đường!
Thương thì thương quá là thương!
Nhớ thì nhớ quá! nhớ... dường chiêm bao!
Đỉnh cao! cao quá là cao!
Đỉnh đau! đau quá... còn cào ruột gan!
Bây giờ níu hỏi thời gian
Hay là níu hỏi Ngọc Hoàng... tính sao!

Cỏ dại

Chẳng ngóng trông ai, chẳng đợi chờ
Một đời lặng lẽ, kiếp bơ vơ
Mấy loài cỏ dại ngu ngơ quá
Mãi trở bông khoe khách hững hờ!

Thơ rừng

Bài thơ rừng, anh viết
Từ muôn thuở, xa xưa
Theo sắc trời biêng biếc
Cẩn hạt nắng lưa thưa.

Suối khe nào róc rách
Quanh tường đá trông mưa
Chiếc lá chiều bệch bạch
Gọi gió về... đong đưa.

Bài thơ rưng, anh tả
Lúc em còn ngây thơ
Hoàn vũ còn băng giá
Và trái đất hoang sơ...

Bài thơ rưng, anh viết
Bằng những tiếng thú kêu
Bằng muôn hoa sắc đẹp
Cùng chung một nhịp đều.

Bài thơ chưa đoạn kết
Chờ em vẽ thêm màu
Chuyện nhau không hề hết
Tiếp hẹn mãi ngàn sau.

Trong em

(Tặng tác giả bài thơ Lãng du)

Đã “có ai kia khơi tiềm thức dậy”
Em vẫn lạnh lùng! Có thấy không em?
Ta gói “gió xuân” rón rén đến bên thêm
Em chẳng “ấm” bởi vì em chẳng “sưởi”!
Ta không muốn nhìn em trong vòng “lưới”
Không cho em “chôn chặt” “dưới chân ngày”
Mà ước mong “chim vỗ cánh” tung bay
Dù “giông bão” phải là “mây lãng đãng”...

Thương “ngựa chứng” bước bên bờ chập choạng
Ôm “huyền thoại” đi trên sóng nước, mạn thuyền
Xin đồng hành, dấu trong “lưới thảo nguyên”
Em không muốn, với lệnh truyền: không muốn.
Nhưng ta muốn, có tay ta, khi “hồn vỡ vụn”
Hóa phép màu đánh “thức dậy” một trời thơ
Trả em về với hoàn vũ nguyên sơ:
Thôi “nước mắt”, thôi “dại khờ”, “cạm bẫy”..!

Nàng Thơ hỡi, hãy “bừng lên”, đứng dậy
Hãy “bừng lên”, nhận lấy một “thiên thần”.

Ngắm ảnh

Hỡi người nữ sĩ của ta ơi
Ta hỏi sao em chẳng trả lời?
Chẳng mỉm miệng cười, chẳng liếc mắt
Chỉ nhìn vời vợi... “chọc quê” chơi!

Ta biết rồi đây “họ” ghét nhiều
Ta đùa họ ngỡ ta đùa yêu!
Ta không ngắm núi, mây trên núi;
Chẳng ngắm vàng rơi, chỉ ngắm chiều...

Ta chẳng cần chi bởi chẳng chi
Những chi ta ước chỉ chi vì
Vì thơ vung vãi đâu đâu ấy
Nên mãi quay cuồng tựa khách si!

Em hiểu cho ta, chớ chọc quê
Yêu em? – Không dám, ta xin thề:
(Miệng này lỡ dại công khai hóa)
Giả bộ làm thơ, giả bộ... “mê”!

- Nói “chẳng cần chi”, là rất cần?
Ngài còn rướn cổ cãi trăn trôn
Đây ta thừa hiểu những lời ngược
Thông cảm cho thôi, chớ “lần đần”.

- Như thế, sao em cũng lén nhìn?
Sờ sờ tang chứng, giấy còn in
Lắm lần em cũng nhìn ta vậy,
(Nàng mãi nhìn tôi, ai có tin?)

- Tin sao cho nổi, bảo ai tin
Cái miệng ba hoa như hũ chìm
Mấy đời thi sĩ nói lời thật
(Tại phó nhòm khuyên, em mới nhìn)

Tiếng vọng :
Ảnh giấy... ông ơi! Ảnh giấy mà.
Là người, đâu phải một hồn ma,
Lúc nào cũng có bên ông mãi?
Mở lại mà xem, ông... thiệt là!

Vọng

Tiếng gà còn vọng tiếng quê
Đế đêm còn vọng lối về năm xưa

Trời còn bữa nắng bữa mưa
Mà em biếng nhớ đong đưa cánh diều

Rộn ràng như thuở mới yêu
Tay bâng khuâng hái tóc chiều dệt thơ!

Trời sinh em để hững hờ
Và sinh anh để ngẩn ngơ... bên đời.

Hơn, thua

Hơn thua nhau mà chi
Đám đá nhau làm gì...
Thời gian vùn vụt hối
Sắp hết một chuyến đi!

Em ngỡ rằng vĩnh cửu
(hí hố một đôi lời)
Rồi bàng hoàng kêu cứu
Khi “lưỡi hái” đến nơi.

Đáng gì đâu, đám đá?
Còn lại gì, mặt lạ?
Khi trời đã về chiều
Lững lờ... như chiếc lá!

Hãy xích lại gần anh
Mình chung nhau chiếc ghế
Đừng vị kỷ, phân ranh...
Bởi mình rồi... không thể!

Chênh chếch

Chênh chếch vâng trắng chênh chếch cao
Tóc vàng xỏa gọi sóng lao xao
Chân dung thực thể xa vời quá
Ảo ảnh linh hồn rụng đáy ao...

Chênh chếch tình treo chênh chếch mây
Gió đùa bỡn mãi khó lòng đây
Muốn “đừng” chẳng dễ chi đừng được
Cũng lắc lay cành... với điệu cây.

Trăng hẫ về non dõ giấc hồng
Gió dừng tay uốn những đường cong
Thôi mang mây đến mà trêu nữa
Trăng chớ gieo mình... vỡ quăng không!

Heo may

Heo may chậm chậm cở Thu sang
Là lúc thọ sinh đã rộn ràng
Hỏi phải làm gì cho trọn chuyến
Một lần đã đến với trần gian?

Không hiểu nổi

Chút tình là chút ngần ngại,
Chút thơ là chút vấn vương của tình.

Mình không hiểu nổi được mình,
Làm sao hiểu nổi được tình với thơ!

Dẫu về vết hết mây mờ
Cũng không hiểu nổi trăng lơ lửng trăng...

Vấn tâm

Ôm nỗi buồn dương thế
Em cấy lên địa cầu
Sao chúng mình không thể
Xoa dịu những thương đau?

Em đi vẽ mặt trời
Chôn vào lòng trái đất
Trái đất bốc thành hơi
và mặt trời biến mất!

Ôm nỗi lòng nhân thế
Vung vãi khắp nơi nơi
Thâm thì nhau kể lẽ
Những chuyện của đất trời...

Em đi vớt trăng sao
Nhét vào chiếc túi nhỏ
Không chịu nằm yên đó
Chúng vỗ cánh bay cao...

x

Phải làm gì đây nhỉ?
(Một điệp khúc, vấn tâm)
Hỡi những người tri kỷ,
Hỡi những người tri âm!

Ý đồ

Ngồi buồn ngẫm nghĩ mà đau
Mượn đùa chút chuyện “trầu cau” đỡ buồn.
Em ơi, mây đã về nguồn
Chắc mưa cũng sắp mưa tuôn đến rồi.
Xa xôi thì thật xa xôi
Gần nhau cũng đã gần rồi đấy em.

Trăng còn gấm ghé bên thềm
Anh còn gấm ghé bên em... dễ mà
Tình ta ta nối với ta
Chung lời xướng khúc trường ca Tình người.

Phải chi...

Phải chi ngày ấy thôi thương
Bây giờ thôi những vấn vương trái mùa.
Xin đừng tính chuyện được, thua
Em ơi... âu cũng trò đùa thế nhân!

Dối

(thay lời một người)

Ta sống một đời để dối gian(?)
Chẳng riêng chi dối với riêng nàng!
Tấm thân ta cũng mang thân dối
Dối nhất là khi phải đường hoàng

Ta dối nỗi đau dưới tiếng cười
Dối buồn, nói nói... để “buồn” vui
Những khi khua động nhiều môi mép
Là lúc phân bua... che mắt người!

Ta dối với lòng, những áo cơm
Dối mùi, ta phủ lớp dầu thơm
Dối hồn, thơ thần tìm thơ rụng...
Khi dối chẳng xong, lại dối hờn.

Ta dối cuộc đời, đã có ta
Dối đêm, đốt lửa để đêm ... qua
Dối tình, ta cũng yêu đương lắm:
“Hạnh phúc” thêm thêm... lại lúc là

Đức, tài

Người rằng “tài”, “đức” sánh đôi
Ta rằng cái “đức” cuốn lôi cái “tài”.
Ai “rằng” thì mặc kệ ai
Ta rằng “rốn đức” mà tài “tứ chi”.
Mang gieo “vốn” đức trước khi
Phần tài... lời lãi, sẽ qui tụ về.
Trong tay ta có “bề bề”:
“Đức” chẽm chệ giữa, bốn bề “tài” vây.
Người người sung sướng vui say
Người người mẫn nguyện những ngày
chờ mong.

Cõi đời

Ngồi giữa lòng người
Mà tưởng chừng như chiếc nấm!
Đi giữa dòng đời
Mà lạ lắm tựa bóng ma!
Phải,
Vì ta chỉ là ta
Nên đời còn lạ lắm;
Ta chỉ là ta
Nên đời còn nhảm lẫn...

Thôi, mặc kệ:

- Một chiếc nấm,
- Một bóng ma!

Ván cờ

Mới là một bước, khựng khờ...
Em thêm bước nữa thêm khờ khựng anh!
Thôi thì thôi cũng phải đành
Đã không quyền hành đừng đóng khung nhau.

Mai sau, chỉ sợ mai sau
Không đau vì nhớ mà đau vì hờn:
Vân thơ còn níu van lơn,
Đừng ruồng bỏ chúng cô đơn bụi bờ...

Em về sắp lại ván cờ
Có quên, quên Chốt; đừng hờ ơ Xe.

Giăng giăng

Chiều.

Chiều đẹp tựa bức tranh!

Giăng giăng sợi nắng mong manh cuối vườn

Thoáng se chút lạnh như sương

Cơ hồ bóng lẻ khóc rừng thu sang!

Giăng giăng trên đỉnh non ngàn

Dải trắng trắng cũng rủ màn thưa che...

Em cùng ta đứng lặng nghe

Lũ chim thầm gọi nhau về xa xa

Giật mình, bên cạnh, bóng ma(?)

... còn em thì đã bỏ ta lâu rồi!

Cơm nguội và Tiên nữ

Em chê cơm nguội, không thèm.

Dĩ nhiên không dám bảo em sai lầm.

Một mai mâm dọn sạch mâm
Biết đâu em cũng gọi thăm “Nguội ơi”!

Tiên nữ :

Đói lòng, gắng chịu với đời
Chứ từ chối Nguội thì trời đã ghi.
Bây giờ chưa tính được gì
Mai sau lên trên, xóa đi mấy hồi

Cơm nguội :

Phải chờ? – Nguội cũng chờ thôi
Chỉ e một nồi Nguội ôi thêm nhiều!

Tiên nữ :

Nguội chưa đến nồi sớm thiu
Đây đã biết điều Nguội khỏi phải lo.
Xin đừng rách nhỏ xé to
Xin đừng lấm nhĩ... ồm o gây mòn.

Cơm nguội :

Nguội mà Nguội cũng còn ngon ?

Nửa bài thơ xưa

Như còn văng vẳng bên tai
Chút mong manh gió nửa bài thơ xưa
Tình ai ướm nắng trong mưa
Chi cho xung khắc nửa mùa khói bay!
May còn sót lại đôi tay
Vẽ thoang thoảng chút hình hài thế nhân
Ôi! Kiếp phong trần!
Chi chi! Lắm lắm! Ân ân! Tình tình!

Bước đi

Giăng mắt buồn đo nỗi nhớ mùa thu
Em qua phố gửi mây mù phơi trước cổng!
Hồn ta khô giữa chiều mưa gió lộng
Em không cười, giữ hờn đọng trên mi!
Một, bước đi. Rồi ba, bốn... cũng bước đi
Chẳng sót lại chút gì... ta vẫn ngỡ

Tháp cổ

Tháp cổ còn đây, đứng lặng thinh
Bao nhiêu hưng phế, bấy nhiêu tình.
Ai mang nhung nhớ chôn vào gạch
Chôn cả trời mây... thủa chúng mình

Lãng du

Em đang giăng mộng tìm thơ
Ta bay bổng gọi bụi mờ lãng du
Cho tình gặm nhấm mây mù
Cho hồn uống cạn thiên thu chén đời
Vê tròn tâm tưởng cuộc chơi
Vọc hoài hoàn vũ bởi bởi ruột gan...

Em về dò dẫm Niết bàn
Ta đi tìm lại Địa đàng xa xưa.
Vòng quay mọc nắng trở mưa
Vòng quay rú gọi... ai vừa xa ai!

Bóng mờ

Bàng hoàng những tưởng vẫn thơ
Chưa toan đuổi bắt bóng mờ đã xa!
Sững sờ ta đứng hỏi ta
Phải chăng chiếc bóng hay là... hồn thơ?

Thi nhân và Lãng tử

Lãng tử :

Học đòi con nhện giăng tơ
Hai đũa hai bờ căng một sợi dây
Chỉ hồng, bên đó bên đây
Hai ta kéo thẳng là xây được cầu

Cho tình trôi cách sông sâu
Đêm đêm ra cầu tâm sự dưới trăng...

Bàng hoàng con nước cuốn phẳng
Đưa ta về biển, báo rằng: cầu trôi!

Thi nhân :

Xin đừng “nối” sợi chỉ hồng
Mong manh, nguy hiểm, khó lòng dám sang
Sông dài chẳng có đò ngang
Dòng xuôi không bến, bẽ bàng... cách xa!

Chiều chiều cùng ngóng trông qua
Nối hai ánh mắt... ta làm cầu treo.

Dư luận :

Cầu treo, chấp nhận cầu treo.
Treo chi ánh mắt... và treo chi tình!

Hoa không trở

Được gọi là hoa, chẳng trở hoa!
Phụ lòng mong đợi biết bao là...
Giận đây cũng muốn “cho quên lãng”
Nghĩ lại không đành, những xót xa.

Hoa và người

Cành hoa khi hãy vườn người
Ta say chiêm ngưỡng mỉm cười với hoa.
Không mơ riêng của cho ta
Khỏi âu lo sợ phải xa cách lòng.

“Không mong”, có nghĩa là mong
“Không mơ”, có nghĩa là lòng đã mơ.
Không thương, sao thấy hững hờ
Không yêu, sao biết ngăn ngợ với tình?

Nào ai dám chắc với mình
Đóng khung hồn lại, trói tình quẳng sông
Nào ai dám chắc với lòng
Không vòng vo với những vòng quẩn quanh
Cõi đời, thế sự mỏng manh
Nào ai dám chắc trong lành hơn ai!

Chừng như hoa cũng thở dài
Là hoa, cũng phải một vài thương đau.
Huống mình, hờn đối gì nhau
Cho thêm nhức nhối mai sau... kiếp người.

Hiu quạnh

Em không về bến cũ
Ai rủ nắng chiều hanh?
Tung tăng với gió Cổ thành,
Với dòng Thạch hãn
long lanh... sóng buồn!

Thiên đường cho em

Em rày đòi hỏi gì hơn
“Cách ngăn”, còn có “kẻ hờn” nhớ thương!
Âu rằng cũng đã thiên đường
Dành riêng em đấy, một phương trời chiều.
Hỏi lòng, lòng chối “không yêu”
Hỏi trăng, trăng mắng “lắm điều vắn vơ”!
Hay em, tan hết vào thơ?
Lạnh lòng gió chở thờ ơ hồn về...
Mai đây mình tỉnh cơn mê
Cùng nhau chắp cánh bay về hư vô!

Nhớ Bà Huyện

Người xưa nay đã về đâu
Bỏ hiu hắt lạnh thêm sâu vũng đời!
Ai còn đốt nến van mời
Mà sao vẫn nỡ không lời từ ly...

Phàm trần cũng chẳng can chi
Đất trời trêu ghẹo, nghe gì sau lưng?

Mai kia

Nếu mai kia gặp lại
Các tiền nhân nhà mình
Chắc các ngài sẽ khóc

Trách ta lắm bạc tình!

Các ngài tiệc buổi trước
Cùng chung một cái hang
Lòng yêu nhau như nước
Cứ dâng tràn, dâng tràn.

Các ngài thêm buổi ấy
Cùng chồi lá nướng thân
Cùng ăn chung một miếng
Chưa hề biết “chia phần”!

Bây giờ ta vẫn mình
Biết tích lũy cho mình
Ngăn ra nhiều lần, vạch...
Đưa đến chỗ bạc tình!

Một bia “hai dòng”

Bây giờ, e ngại gần nhau
Mai kia, anh trước em sau, chung đường.
Mặt ngoài, người ngỡ yêu đương
Lòng trong, mỗi chút vẫn chương mà gần.
Bấy giờ, thân thật là thân

Hai ta “như thể tay chân” khó lìa.
Dẫu rằng núi rã sông chia
Không yêu đương cũng một bia “hai dòng”.

- “Hai dòng mà chỉ một bia”
Dại gì ta lại tự chia ta...đành!
Không “ưa” cũng nổi cho thành
Không yêu cũng gắng dỗ dành cho yêu
Dẫu rằng trời có về chiều
Nắng hanh chút nắng, lòng yêu chút lòng.

- Xin đừng hiểu lệch ta mong
Ta không muốn lệch khỏi vòng ta mơ:
Mơ em thêm chút hững hờ
Mơ ta thêm chút ngẩn ngơ... gọi là
Hai hôn hai cỗi xa xa
Cử chung mai mối giao hòa hôn thơ.

Với Hội An

Em, phố cổ;
Anh, huyền thoại linh hồn.
Vo hoang sơ cô đọng
Thành nguyên thủy càn khôn.

Cũ hay mới (?)

Tặng tác giả bài thơ Xóm cũ

“Xóm cũ” người ta, chẳng phải ta!
Cớ sao “tình tự” cảm như là
Đã từng chung xóm từ xưa ấy
Ảo mộng, giật mình, những xót xa...

Xóm “cũ” người ta, chẳng phải ta
Với ta là mới, bởi ta là
Chưa hề chung xóm cho nên mới
Vẫn mới vì ta vẫn đứng xa...

“Xóm cũ” người ta rất dễ thương
Một lần “rủi” thấy, dấu chưa tường
Cũng bao ấp ủ chờ trong mộng
Chung xóm cùng ai... lại trái đường!

Hồn xóm người ta những trắng trong
Những lời ca tụng mãi ngoài vòng
Vì e ngại quá nên kín quá
“Kín quá” cho nên cũng khó lòng...

Cũ, mới... giờ đây ta mới hay
“Mới” là những cái ngoài tầm tay,
cái trong ảo mộng, trong mơ ước...
Và “mới” là khi chưa tỏ bày.

Chi...

Dòng châu ôm ấp dòng đời
Chi cho biển mặn, ngọt lời mưa bay
Sợ tình trời chặt đôi tay
Chi cho lúng túng thảng ngày dương gian

Thôi thì đã cuộc ngổn ngang
Cũng xin đôi chút rộn ràng... làm quen.

Địa đàng

Em từ cõi nguyên sơ
Tiềm ẩn trong hoang dã
Khách đi hái vắn thơ
Rơi vào tâm biển cả.

Từ biển cả bỗng bênh
Khách hóa rồng bay lên
Lạc vào nơi hoang dã
Trong tiềm ẩn gặp em.

Em là chủ vườn hoang
Ta rùng mình trái cấm
Sợ đuổi xa Địa đàng
Một vì sao thăm thẳm!

Vừa chuộc lại Địa đàng
Chung tay nhau gìn giữ
Nơi còn nhiều tâm sự
Không xa lắm trần gian.

Thích

Là gà, thích gáy rạng đông
Là tằm, sống thích dâu trồng phù sa
Là anh, chỉ thích em qua
Còn em, chỉ mỗi thích là mau quên!

Hành hương

Hành hương một chuyến địa cầu
Mà em đến trễ, biết đâu anh chờ!
Trễ là trễ phút, trễ giờ
Em nào có trễ hồn thơ giữa đời.
Tội mình chung một cuộc chơi
Đồng hành thì có; “đồng thời” thì không.
Đồng thuyền, đồng bến, đồng sông
Sao còn “mỗi cái”... không “đồng” cho luôn?

Ga nửa đường

Em nào dám đến trẽ đầu
Tại anh vội vã giục tàu rời ga!
Bận lòng em phải bôn ba
Theo tàu, em đón... một ga nửa đường.

Thôi thì chiều đã pha sương
Mời khách “cùng đường” cùng uống một ly.

Ở lại

Bây giờ ở lại với dòng sông
Người ấy còn chưa muốn lấy chồng.
Có lẽ nặng lòng quê quán quá (?)
Chiều chiều lặng ngắm phía trời đông...

Cừu bé nhỏ

*Âm thầm chi lăm Cừu ơi!
Mai kia có hỏi, còn lời... để thưa?*

Là thân Cừu bé nhỏ
Cả một đời lặng thinh
Dấu chân buồn đây đó
Vẫn hồn nhiên đời mình!

Là thân Cừu buổi trước
Vẫn là Cừu hôm nay
Dấu đã nhiều xuôi ngược
Giữa dòng đời đổi thay!

Cầu bé nhỏ của ta
Có nghe chãng bồi rồi
Có hiểu được thiết tha?
... mưa mưa đều, giăng lối!

Cầu bé nhỏ của ta
Mãi hồn nhiên cuộc sống
Trong thinh lặng cao xa
Với sao trời lồng lộng...

Hãy vút mãi ngàn khơi
Biến thành đóm sao trời
Phận chinh nhân lỡ bước
Ta chiêm ngưỡng muôn đời

Độc hành

Ván cờ, ta sắp một bên
Chỉ đi một nửa cho thên thang đường.
Tình thương, một nửa, ta thương
Nửa kia, không buộc, kẻ vương vấn người!
Cho lòng mãi mãi còn vui
Cho tình mãi mãi còn người của nhau.

Đồng hành

Đánh cờ, đừng đánh một mình
Em run sợ lắm giam hình cô đơn!
Dẫu rằng chẳng để thua, hờn
“Nửa kia” xin chọn, kéo hờn lòng anh.
Dĩ nhiên em phải là “xanh”
Xe xe, chốt chốt... ta thành hai tiên.

Cảm đề

“Mùa trăng” người đã bốc hơi
Ta cô đọng lại thành lời mưa ngâu
Êm đềm như giọt tình đầu
Sao nghe thánh thót thẳm sâu đối hờn!
Em còn nũng nịu cô đơn
Là còn hiu hắt thoáng vờn heo may...
Ước gì là cánh chim bay
Ta sẽ ngày ngày đậu trước nhà em;
Ước gì là sợi gió mềm
Lách qua khe cửa nghe em thở dài;
Ước gì là hạt sương mai
Cùng em lấp lánh một bài tình ca!

Uy lệnh

Khủng khiếp thay! Uy lệnh đất trời
Một hàng, thẳng tắp, một hàng chơi
Bước đi mấy bước, nằm im xuống
Chẳng dám kêu ca, dẫu một lời!

Phin cà phê

Từng hạt đấng rơi rơi
Bâng khuâng lòng du khách
Từng giọt sương chậm chậm
Hoàn vũ thêm... rồi bởi!

Từng ngậm đấng suy tư
Xốn xang hồn cô lữ
Thoang thoảng hương vờn dụ
Xáo trộn cả thực, hư...

Từng giọt đời háo hức
Cũng đua đòi rơi rơi
Từng giọt tình rạo rực
Bốc khói theo mây trời!

Hóa ra

Vói tay vớt hết thiên thần
Hóa ra mảnh vỡ lời trần gian khuyên
Quảng về cho cõi vô biên
Hóa ra chút khói... giữa miền tro than!

Phát khùng

Quanh quanh, anh nói quanh quanh
Nói gì cũng ngại, chắc anh phát khùng!
Mông lung, anh nói mông lung
Nói gì cũng ngại, chắc khùng em ơi!
Khơi khơi, anh nói khơi khơi
Nói gì cũng ngại, kêu trời, trời lơ!
Dại khờ, hoàn trả dại khờ
Âm thầm, không nói, chỉ mơ, khỏi khùng.

Nửa mảnh đời

Xé nửa mảnh đời quẳng xuống sông
Cho dòng nước lũ cuốn về đông;
Nửa làm điều thả tung theo gió.
Ta chẳng còn gì, mỗi rỗi không!

Ấm mềm

Em về trải mộng ra xem
Mộng meo mốt quá ấm mềm thán năm
Đường về với mộng mờ tăm
Chân ai dấu cũ mãi vằm lên chân..!
Xin đừng hỏi vặn “phong trần”
Không “phong”, “trần” cũng tần ngần, trơ trơ!
Cũng đừng hỏi vặn “mộng mơ”
Không “mơ” thì “mộng” cũng trơ trên buồn!

Điền khuyết

Thương bàn tay lấm mát
Xót huyệt hẫng những lòng
Chỉ mỗi một cầu mong
Tương đối nào trả lại...

Cuốn đi những bệ rạt
Trong lòng người xót xa;
Cào đi những đố nát...
Trồng xuống một loài hoa.

Ý xưa

Phải chăng không thấy em về
Mấy con đé nhỏ não nề khóc đêm?
Phải chăng sương ẩm vai mềm
Cho lau lách cũng đáng thêm hững hờ..?

Trở mình, càn chũu vẫn thơ
Khua hồn xưa cũng ốm ở ý xưa!

Lanbiang

Lanbiang sẵn sàng xua hết nắng
Từng ngậm đời mây trắng chảy vào tim
Đón khách du mơ ước mãi đi tìm
Chút thanh thản xứ trắng mờ huyền ảo.

Ôm trần thế một đời đi bán dạo
Ôm đi hoài, đi lão đảo, vẫn còn đi
Rao khan lời, ế ẩm chút tình si
Mà ai đó chẳng hay gì: đỉnh lạnh!

Và mai một, tìm được rồi đôi cánh
Điệu ru ngàn, bất hạnh sẽ dần tan.
Lanbiang! Sẽ tỏa rạng hào quang
Vì em xứng là ngai vàng Nhân ái.

Thì thâm nắng mưa

Thì thâm chi lắm, nắng mưa!
Cho thêm rạo rức bốn mùa trần gian
Cho muôn kiếp mãi rộn ràng
Nghìn nghìn năm phải bàng hoàng thực, hư!

Bốn mùa

Hạ về nung nắng nóng lên
Hay là nắng nóng, gọi tên “Hạ về”?
Thu sang, mây trải bốn bề
Hay là mây trải, chữ đề “Thu sang”?
Vào Đông, mưa gió phũ phàng
Những mưa, những gió... lại quàng “vào Đông”!
Xuân còn toan tính gì không?
Hay Xuân cũng chỉ một vòng quay theo!

Cũng vẫn...

Em không về, sông nhớ
Em bên nớ, núi buồn
Chiều chiều ngẫm ý chiều buồn
Lối xưa cũng vẫn chuồn chuồn bay bay

Một thời con gái

Ngày xưa em mới Tú tài
Vì duyên phải bỏ áo dài theo duyên!
Giờ tà áo trắng nằm yên
Lãng quên đáy tủ, hờn miên man hờn.
Xa rồi! Một thoáng cô đơn
Quảng bao kỷ niệm chập chờn sau lưng...

Nhớ thời con gái quá chùng,
Một thời con gái bỗng đứng bay vèo!

So sánh

Cái ăn, cái uống... cũng sinh phiền
Chẳng giống như hồi ở cõi Tiên
Chẳng áo, chẳng cơm, chẳng sách vở...
Chẳng bao giờ nghĩ đến đồng tiền.

Biệt tin

Ngày xưa mình gặp giữa trời
Thì nay đành phải giữa trời tiến nhau!
Hỏi rằng có thoảng nỗi đau?
Xin thưa, có thoảng, cũng đau giữa trời.
Phải chăng người đã cạn lời?
Chọn chi ngữ nghĩa “giữa trời”, hỏi em!

Bây giờ đêm nối liền đêm
“Giữa trời” không nối được “em giữa trời”!

Cũ rích

Chẳng có gì mới lạ
Chung quanh trái đất này
Mọi điều theo sỏi đá
Ôm điệp khúc lặn quay!

Tìm hồn Vọng phu

Chinh phu :

Hồn em giờ ở nơi đâu?
Trơ trơ thân đá cho đau lòng này!
Khắp đường đã gửi thơ bay
Một bầu tinh tú giành nhau xem rồi

Mà sao lặng tiếng im hơi
Cho ta ngắt lịm... giữa trời sao khuya!

Chinh phụ :

Hồn em giờ ở Thiên đình
Ngọc Hoàng ra lệnh “làm thính... cho chừa”
Chiều chiều bỏ thói say sưa
Bỏ lời thơ vụng... nông đùa vu vơ!

Chinh phu :

Nhớ em ta mới làm thơ
Thương em ta mới vu vơ mấy lời
Em thâm năn nỉ ông Trời:
“Đã thương, cho trót, cho mời... anh lên”

Sa mù

Sa mù mị giấc trăm năm
Thiên thu con nhện thay tầm lưới đan
Cánh chuồn nhân thế ngõ ngàng
Bên kia tơ võng gòn gàng nổi đau!

Trêu

Trêu ai mây lãng đãng về
Cành khô biếng đậu, sơn khê ngại dừng
Thì thâm lời gió ghen rừng
Thương ai mây những ngập ngừng vì ai?
Bâng khuâng chiều ngã bóng dài
Nghiêng nghiêng kẽ nắng nón bài thơ xưa
Úa vàng thỏn thức hờn mưa
Một không gian hẹp như vừa tháo khung
Nghe rờn rợn... đến lạnh lòng!

Không hẹn lại

Khi mặt trời nhảy múa

Ta hoảng hốt ôm nhau
Tình đan thành khúc lụa
Đùm bọc những thương đau!

Khi mặt trời nháy múa
Ta nói gì với nhau?
Hắn không là đao, búa...
Không hện lại mai sau.

X

Mặt trời chưa nháy múa,
Ta đã lấm thương đau.
Đợi chờ chi “khúc lụa”
Mới an ủi lòng nhau!

Gió

Gió về lạnh nẻo phù vân
Hoang mang em đứng cỏi gần chiêm bao.
Tương tư tiền sử chạm vào
Bỗng em hóa gió thì tháo bên anh
Vi vu rớt mật trong lành
Hồn em chưa dệt đã thành lưới giăng!

MỤC LỤC

01	–	Bé	vừa
hè.....			
trang 07			
02	–	Còn	đó
đau.....			nổi
08			
03			–
Sen.....			
.....09			
04	–		Am
ảnh.....			
.....10			

05			–
Hiếu.....			
.....11			
06	–		Thao
thức.....			
.....12			
07	–		Giao
ước.....			
.....13			
08	–	Thương	biết
mấy.....			1
4			
09	–		Hướng
về.....			
.....15			
10	–		Thực
tế.....			
.....16			
11	–	Nguyễn	với
Mẹ.....			
...17			
12	–		Xin
gì.....			
.....18			
13	–		Thay,
thế.....			
.....20			

14					–
Bến.....					
				22	
15					– Rao
bán.....					
				23	
16	–	Cũng	là		du
khách.....					
				24	
17					– Giã
từ.....					
				25	
18	–	Khao	kát		thanh
bình.....					
				26	
19					– Khóc,
cười.....					
				27	
20	–	Sứ	mệnh		loài
hoa.....					
				2	
8					
21	–	Cải	tiến		kỹ
thuật.....					
				29	
22					–
Nhớ.....					
				30	

23	–	
Me.....		
.....	32	
24	–	Rao
đổi.....		
.....	33	
25	–	Thủ
phận.....		
.....	35	
26	–	Mỉm
cười.....		
Trang 36		
27	–	Tình
thơ.....		
.....	37	
28	–	Dấu than
(!).....		
.....	39	
29	–	Cổ
dại.....		
.....	40	
30	–	Thơ
rừng.....		
.....	41	
31	–	Trong
em.....		
.....	43	

32	–	Ngắ
ảnh.....		
..... 44		
33	–	
Vọng.....		
.....46		
34	–	Hơn,
thua.....		
..... 47		
35	–	Chê
chếch.....		
..... 48		
36	–	Heo
may.....		
..... 49		
37	–	Không
nổi.....		hiếu
50		
38	–	Vấn
tâm.....		
.....51		
39	–	Ý
đồ.....		
.....53		
40	–	Phải
chi.....		
.....54		

41					–
Dối.....					
.....	55				
42		–			Đức,
tài.....					
.....	56				
43		–			Cõi
đời.....					
.....	57				
44		–			Ván
cờ.....					
.....	58				
45		–			Giăng
giăng.....					
.....	59				
46	–	Cơm	ngươi	và	Tiên
nữ.....					
.....					60
47	–	Nửa	bài	thơ	
xưa.....					
.....	61				
48		–			Bước
đi.....					
.....	62				
49		–			Tháp
cổ.....					
.....	63				

50	–	Lãng	
du.....			
.....64			
51	–	Bóng	
mờ.....			
.....65			
52	–	Thi nhân và lãng	
tử.....			
.....66			
53	–	Hoa không	
trở.....			
.....67			
54	–	Hoa và	
người.....			
.....68			
55	–	Hiu	
quạnh.....			
.....69			
56	–	Thiên đường cho	
em.....			
.....70			
57	–	Nhớ Bà	
Huyện.....			
.....71			
58	–	Mai	
kia.....			
.....72			
59	–	Một bia “hai	
dòng”.....			
.....73			

60	–	Với	Hội
An.....			
.....74			
61	–	Cũ	hay
mới.....			
.....75			
62			–
Chi.....			
.....77			
63	–		Địa
đàng.....			
.....78			
64			–
Thích.....			
.....79			
65	–		Hành
hương.....			
.....80			
66	–	Gã	nửa
đường.....			
.....81			
67	–		Ở
lại.....			
.....82			
68	–	Cừu	bé
nhỏ.....			
.....83			

69	–	Độc
hành.....		
.....85		
70	–	Đồng
hành.....		
.....86		
71	–	Cảm
đề.....		
.....87		
72	–	Uy
lệnh.....		
.....88		
73	–	Phin
cà phê.....		
.....89		
74	–	Hóa
ra.....		
.....90		
75	–	Phát
khùng.....		
.....91		
76	–	Nửa
đời.....		mảnh
.....92		
77	–	Ấm
mềm.....		
.....93		

78	–	Diễn
khuyết.....		
..... 94		
79	–	Ý
xưa.....		
.....95		
80	–	
Lanbiang.....		
.....96		
81 – Thì thầm nắng mưa.....		
trang 97		
82	–	Bốn
mùa.....		
.....98		
83	–	Cũng
vẫn.....		
.....99		
84	–	Một
gái.....		thời
..... 100		con
85	–	So
sánh.....		
.....101		
86	–	Biệt
tin.....		
.....102		
87	–	Cũ
rích.....		
.....103		

88	–	Tìm	hồn	Vọng
phu.....				104
89		–		Sa
mù.....				
.....				105
90				–
Trêu.....				
.....				106
91	–		Không	hẹn
lại.....				107
92 – Gio!				108
Mục				
lục.....				
.....				109

Địa chỉ liên lạc : **Vườn thơ TRI NGỘ**
97/20/4 – Đường 8- Kp. II. P.Tăng Nhơn Phú B
Q. 9. Tp. HCM. Việt Nam. ĐT: (84-8)54093629
Email: lequylong@gmail.com

